

ήκουε μετὰ μελαγχολίας καὶ ὑποταγῆς.

— Εἶπατε ὅτι δὲν σὰς ἀγαπῶ, ἐξηκολούθησεν ἡ Λιουδμήλα· δυστυχῶς, σὰς ἀγαπῶ! καὶ δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν σὰς εἶπον, ὅτι ἡ «βία» μου, ὡς τὴν ὀνομαζέτε, ἀποβλέπει τὸ καλὸν σὰς, τὴν εὐτυχίαν σὰς. . . Λοιπὸν πῶς νὰ προσενεχθῶ τώρα μαζὺ σὰς; Τί ὀφείλω ν' ἀποφασίσω;

— Ἀπηύδῃσα σὰς εἶπον. . . ἐπιθυμῶ τὴν ἡσυχίαν! ζοφερῶς ἐψιθύρισεν ὁ Βελτίσσεφ.

— Οὐδεὶς ἄλλος πλὴν ἐμοῦ δύναται νὰ σὰς τὴν παρέξῃ, εἶπεν αὐτῇ κ' ἐγὼ αὐτῇ τὴν ἐπιθυμῶ! Μήπως κ' ἐγὼ δὲν ἐβαρύνθην τὴν ζωὴν ταύτην, τὴν αἰωνίαν ταύτην ἀησυχίαν, τὴν ἐπάρατον ταύτην ὑποδούλωσιν τῆς παλλακίδος, τὴν ἀχρεῖαν ταύτην διαφορομένην θέσιν, τὴν ὁποίαν ἐχθαίρω δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς μου! . . . Ὡ, πόσον ὄλα αὐτὰ τὰ ἐβαρύνθην, ἂν ἐγνωρίζατε πόσον δὲ κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ τὴν ἡσυχίαν! . . . Καὶ τότε μόνον θὰ ἠδυνάμην νὰ δώσω καὶ εἰς σεαυτὴν καὶ εἰς ὑμᾶς τὴν ἡσυχίαν ταύτην, ὅταν γείνω σύζυγός σας· δὲν τὸ θέλετε. Τί μοι ἀπομένει λοιπὸν;!

— Τώρα. . . σὰς ἰκετεύω πρὸς τοῦτο! διὰ τοῦ αὐτοῦ ζοφεροῦ πεπεισμένου καὶ ἀπηυδημένου ψιθύρου, ὑπέλαβεν ὁ Βελτίσσεφ.

— Χμ. . . «τώρα!» θλιβερῶς μειδιῶσα εἶπεν ἡ Λιουδμήλα· καὶ διατί μόνον τώρα, τώρα, ὅτε ἐπράξετε τὸ πᾶν, ὅπως μὴδενίσετε τὴν πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνην μου; Καὶ διατί ὄχι πρότερον; . . . Ἄλλ' ἔστω! συνήνεσεν αὐτῇ ἔνοῶ τὴν δεινὴν θέσιν σας καὶ σὰς λυποῦμαι ἀπὸ καρδίας· πιστεύω ὅτι κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἀνυποκρίτως ὑποφέρετε· ἐγὼ. . . ἐγὼ ἐν τούτοις σὰς ἀγαπῶ, Πλάτων Βασιλεῖς-βιτζ, καὶ διὰ τοῦτο θέλω νὰ εὕρω δι' ἀμφοτέρους ἡμᾶς μίαν εἰρηνικὴν διέξοδον ἐκ τῆς ἐπάρατου ταύτης θέσεως.

Καὶ ἡ Κόροβοφ βραδέως καὶ μὲ κεκλιμένην κεφαλὴν διήλθε τὸν θάλαμον οἰνοῖ μελετῶσά τι.

— Θέλετε ν' ἀκούσετε τοὺς τελευταίους λόγους μου; εἶπεν αὐτῇ σταματήσασα πρὸ τοῦ Βελτίσσεφ.

Ἐκεῖνος ἀνέτεινεν ἐπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα μετὰ προσοχῆς.

— Ἴδου λοιπὸν, Πλάτων Βασιλεῖς-βιτζ! θὰ σὰς δοκιμάσω ἀκόμη μίαν φοράν. Ἀναχωρῶ ἐκ Πετροπούλεως διὰ μερικὸν καιρὸν, πρὸς πᾶν ἐνδεχόμενον, διότι καθ' ὀλοκληρίαν δὲν σὰς ἐμπιστεύομαι ἀκόμη. Τί νὰ κάμω! Σεῖς πταίετε! Τὸ γνωρίζετε, ὅτι «ὅποιος καθ' ἑς τὸ κουργοῦτι φουσὰ καὶ τὸ γιγαῦρτι!» Ἀναχωρῶ· ἀλλὰ σὰς ὑπόσχομαι νὰ μὴ λάθω κανὲν μέτρον καθ' ὑμῶν δυνάμενον νὰ σὰς βλάψῃ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ χρήματα ταῦτα, μοι εἶνε τὸ ἴδιον ἂν τὰ δώσετε εἰς ἐμὲ ἢ τὰ κρατῆτε σεῖς, ὅπως ἐπιθυμεῖτε. Αὐτὸ μόνον σὰς ἀναθέτω, νὰ προσπαθήσετε τὸ ταχύτερον, δι' οἰουδήποτε τρόπον, περὶ τοῦ διαζυγίου μου. Σὰς δίδω πρὸς τοῦτο τρεῖς μῆνας προθεσίαν, νομίζω, ὅτι διὰ τὰ

προκαταρκτικὰ τῆς ὑποθέσεως, ἡ προθεσμία αὕτη εἶνε ἀρκετή. Μετὰ τρεῖς μῆνας θὰ σὰς εἰδοποιήσω ποῦ ὀφείλετε νὰ μοι γράψετε. Ἄν αἱ ἐνέργειάί σας ἐπιτύχωσι θὰ ἐπανέλθω καὶ τότε τελειόμεν καὶ μετὸν σύζυγόν μου καὶ μαζὺ σας· ἀλλὰ μαζὺ σας βέβαια, ὄχι διαφοροτικῶς ἢ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προτέρων συμφωνιῶν μας. Εἰσθε συμφωνοί;

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

Ταῦτα εἰπὼν διηυθύνθη ἡσύχως πρὸς τὴν θύραν, ἐκεῖ ὅμως ἔστη καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν ἀββᾶν ἐκεραυνοβόλησε αὐτὸν διὰ τοῦ φοβεροῦ βλέμματός του, μετὰ περιφρονητικῆς δὲ χειρονομίας,

— Σὺ ὅμως, τῷ εἶπε, σὺ, ἀχρεῖτε, ἀκουσε τί θὰ σὲ εἶπω. . . Σήμερον θὰ ὑπάγω εἰς τὴν θυγατέρα μου διὰ νὰ μάθω ἀπὸ τοῦ στόματός της ὅτι εἶσαι ψεύστης καὶ. . . τίποτε ἄλλο δὲν σοὶ λέγω, παρὰ νὰ φροντίσης αὐρίον νὰ μὴ σὲ ἰδῇ ἡ Μεσσήνη, διότι ὅπου καὶ ἂν σὲ ἀπαντήσω, ἀκόμη καὶ ὑποκριτικῶς ἐξασκοῦντα τὰ χρέη σου, θὰ σὲ καταπατήσω ὡς φαρμακερὸν ζώφριον.

Καὶ διὰ σταθεροῦ καὶ μεμετρημένου βήματος, χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ, ἐξῆλθε τοῦ μεγάρου!

Δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ κρούσῃ τὴν συγκίνησίν του, ἡ δὲ φωνὴ του ἔτρεμε λίαν ὅτε ἐφώναζε πρὸς τὸν περιμένοντα πρὸ τῆς θύρας ἀμαξηλάτην του:

— Εἰς τὴν Βαδιάτσαν, εἰς τὴν οἰκίαν μου.

II'

— Ἄφες μας μόνους, Νίνα, ἔχω νὰ ὀμιλήσω μὲ τὴν θυγατέρα μου, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος συντόμως καὶ ἐπιτακτικῶς πρὸς τὴν παιδαγωγὸν μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἐστη πρὸς στιγμήν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου· ἡ ὠχρότης ὅμως καὶ ἡ συγκίνησις, ἥτις κατέλαβεν ἀμφοτέρας ἐπέφερε μεγίστην ταραχὴν εἰς τὸν Ρωμαῖον.

— Φελιτσιτά! τῇ λέγει, ἀφ' οὗ ἔμειναν μόνοι τονίζων ἐκάστην λέξιν, διὰ τί μοι ἔκρυψες σήμερον τὸ πρῶν ὅτι συνέβη ἐδῶ χθὲς καὶ δὲν τὸ ἐξωμολογήθῃς εἰς τὸν πατέρα σου;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐφάνη εἰς τὴν Φελιτσιτάν ὡς ἀδικὸς κατηγορία· διότι ἠσθάνετο ἑαυτὴν ὄλας ἀθῶαν, ἐπομένως πῶς ἠδύνατο νὰ χαιρετίσῃ τὴν ἐπάνοδον τοῦ πατρὸς της διὰ τοιαύτης διηγῆσεως, ἥτις πολὺ πιθανόν, παραξηγουμένη ὑπ' αὐτοῦ, νὰ τῷ ἐπέφερεν ἄφατον λύπην; Περιέμενε λοιπὸν τὸ ἐσπέρας, ἵνα διὰ τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου τῷ ἐξηγήσῃ τὰ πάντα· ἀλλὰ πῶς συνέβαινε τώρα αὐτός, ὅστις

οὐδὲν ἐγνώριζε, νὰ τὴν ἐρωτᾷ τόσο ἀποτόμως:

— Ἄλλὰ, πατέρα, σήμερον τὸ ἐσπέρας εἶχα σκοπὸν νὰ σὰς τὸ διηγηθῶ. . . ἦτο ἄλλως τε τόσο ἀσήμαντον. . .

Ἐκφρασις φοβερᾶ; ὀργῆς ἐζωγραφῆθη κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ρωμαίου.

— Ἄ, ἀθλία! τότε λοιπὸν εἶνε ἀλήθεια; ὅστε εἶχε δίκαιον ὁ ἀββᾶς; ἀνέκραζεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ καὶ μὲ συνεσφιγμένους γρόνθους ὀρμῶν ἐναντίον της. Λέγε, τῇ φωνάζει, λέγε ἀμέσως τί ἔγεινε; διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, λέγε, ἢ μὰ τὴν ψυχὴν τῆς μητρὸς σου! . . .

Ἐντρομος ἡ Φελιτσιτά ὑπεχώρησεν· εἶχε γίνῃ καταπόρφυρος προσβληθεῖσα ἐν τῇ φιλοτιμίᾳ της καὶ τῇ συναισθήσει τῆς ἀθρότητός της ἀνέκραξε:

— Καὶ ἀπὸ πότε, πατέρα, σοὶ ἔδωκεν ἡ θυγάτηρ σου τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ὑπωπτευθῆς διὰ τόσο ἀτιμον πράξιν; Μὲ κατηγορεῖς, χωρὶς τίποτε ἀκόμη νὰ γνωρίζῃς! Διὰ τί πληγόνεις τόσο ἀδίκως τὰ σπλάγχνα σου;

ἘΡωμαῖος ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἡσύχως τὴν παρετήρει· ἀλλὰ τῷ ἐφάνη ἀδύνατον νὰ ἦνε ἔνοχος ἡ θυγάτηρ του, νὰ τῷ ὀμιλῇ δὲ διὰ τοιαύτης γλώσσης.

— Τότε λοιπὸν, ὀμίλει! τῇ ἀπήντησεν ἡσυχώτερον καὶ ἐκαθέσθη ἀπέναντί της.

Τῷ διηγήθη τότε τὰ πάντα· τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεξε, τὴν σωτηρίαν της καὶ τὴν διανυκτέρευσιν, χωρὶς νὰ παραλείψῃ τὴν ἐλαχίστην λεπτομέρειαν.

— Καὶ ἔπειτα; τὴν διέκοψεν ἀνυπόμονος καὶ μόλις κατορθῶνων νὰ καθῆται ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν.

— Καὶ ἔπειτα, πατέρα, τῷ ἀπήντησε γονυπετήσασα πρὸ αὐτοῦ καὶ ἀτενίζουσα αὐτὸν διὰ τοῦ εἰλικρινεστέρου καὶ ἀθωοτέρου βλέμματος, καὶ ἔπειτα δὲν μὲ πιστεύεις; ἢ ἀμφιβάλλεις ἀκόμη ὅτι ἡ Φελιτσιτά σου σοῦ κρύπτει τὴν ἀλήθειαν;

— Τὴν ἀλήθειαν! ἀνέκραζεν ὁ Ρωμαῖος καὶ πάλιν ὀργισθεὶς καὶ ἀποθῶν αὐτὴν μετ' ἀποστροφῆς, τὴν ἀλήθειαν θὰ σοὶ τὴν εἶπω ἐγὼ· εἶσαι ἡ ἐρωμένη του! . . . κατάρρα εἰς σέ, ἀθλία.

Ἡ ὀργή, ἣν μόλις ἐκράτησεν εἰς τὸ μέγαρον τῆς κομῆσεως, ἐξέσπα ἤδη μεθ' ὅλης τῆς ὀρμῆς τοῦ σικελικοῦ αἵματος του, ὅπερ ἀγρίως ἐκόχλαζεν εἰς τὰς φλέβας του· οἱ κρόταφοὶ του ἐκρότου βιαίως, τὸ δὲ πρόσωπον ἦτο καταπόρφυρον.

— Γονάτισε, ἀθλία! γονάτισε, κρύψου· κρύψου μέσα εἰς τὴν αἰσχύνῃν σου διὰ νὰ μὴ σὲ ἰδοῦν πλέον τὰ μάτια μου.

Ἡ Φελιτσιτά δὲν ὑπέφερε πλέον. Ἀνεπήδησε καὶ λαβοῦσα ὑπερήφανον πρὸ αὐτοῦ στάσιν ἀντέκρουσε τὸ πυρίφλεκτον βλέμμα του.

— Ἡ ἐρωμένη του; ἐγὼ;

Ἐξᾶλλοι ἐκ τῆς ὀργῆς ἴσταντο πατῆρ καὶ θυγάτηρ ἀπέναντι ἀλλήλων. Ἄμφοτέρων τὰ βλέμματα ἐξέπεμπον φλόγας, ἡ δὲ σκληρὰ αὐτῶν ἔκφρασις ἐδήλου προφανῶς τὰ ἐμπαθῆ καὶ ἀγρία ἔνστικτα τῆς

ἀδαμάστου καὶ φλογεράς φύσεως τῶν κα-
τοίκων τῶν νοτιῶν κλιμάτων καὶ πρὸ
πάντων τῆς Σικελίας καὶ Κορσικῆς· οὔτε
ὁ εἶς, οὔτε ὁ ἄλλος ἐγνωρίζον πλέον τί ἔ-
πραττον. Ὁ μὲν πατὴρ ἤρπασε τὴν ρά-
βδον του, ἡ δὲ θυγάτηρ ἤγειρε μετὰ κα-
ταπληκτικῆς δυνάμεως, ἀπιστεύτου διὰ
τὰς ἀδυνατούς καὶ ἀλαβαστρίνους αὐτῆς
χεῖρας, παμμέγεθες κάθισμα, ἐτοιμὴ νὰ
τὸ μεταχειρισθῆ ὡς ἀμυντικὸν καὶ ἐπιθε-
τικὸν ὄπλον.

— Ναί, τὸν ἀγαπῶ, ἀνέκραξεν ἀγρίως
καὶ μετὰ παρρησίας, μὲ ἀκοῦς; καὶ ἀρ-
κεῖ νὰ τὸ θελήσῃ καὶ θὰ τὸν ἀκολουθή-
σω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου. Εἶνε ἀρ-
κετὰ τίμιος, ὥστε πρῖν μὲ ἀπαγάγῃ νὰ
μὲ σύρῃ πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ κυρίου!

— Τί ἐξεστόμενες, ἀθλία! ... σύ! ...
ἡ θυγάτηρ μου μὲ ἐκείνον τὸν Ἑλβετὸν
ἀξιωματικόν!

Ἐκείνη δὲν τὸν ἤκουε.

— Δὲν γνωρίζεις, ὦ! ὄχι, δὲν γνωρί-
ζεις ὁποῖαν εὐγενῆ ψυχὴν ἔχει ἐκεῖνος, ὁ
ὁποῖος μοὶ ἔσωσε τὴν ζωὴν ἐκεῖ κάτω. . .
ναί, ἐκεῖ κάτω, μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ θολω-
τὸν ἐρείπιον διήλθε τὴν νύκτα καὶ ὄχι
εἰς τὴν οἰκίαν σου. Ἐκτοτε ποτὲ δὲν ἐ-
πάτησεν ἐδῶ τὸν εἶδον τὸ πρῶτὸ ἀπομα-
κρυνόμενον μὲ τὸν ἐπιζήσαντα ἵππον του.
Ὅχι! ὄχι! πατέρα, δὲν τὸν γνωρίζεις.
Ἐγὼ ὅμως τὸν ἐγνώρισα ἀρκετὰ καλὰ,
διὰ νὰ τὸν ἀγαπήσω . . . καὶ νὰ τοῦ ὀρκι-
σθῶ πίστιν αἰωνίαν. Καὶ μήπως σοῦ ἐπι-
τρέπεται, πατέρα, νὰ λησμονήσῃς ἐκείνον
ὁ ὁποῖος μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας του ζωῆς
ἔσωσεν ἀπὸ τὴν φοβερὰν φουμαράν τὴν
Φελιτσιτὰ σου; . . . τὸ μόνον σου τέ-
κνον; Ναί, αὐτὸς ὁ Ἑλβετός, αὐτὸς ὁ
ξένος τὸ ἔπραξε! Λοιπὸν δύνασαι, τολ-
μας νὰ τὸν λησμονήσῃς; Καὶ ἔπειτα εἶπέ
μου, ἐπιτρέπεται καὶ εἰς ἐμὲ αὐτό; Ὁ-
μίλει λοιπὸν, πρέπει νὰ τὸν λησμονήσω;
Πρέπει νὰ τὸν περιφρονῆς;

Εἰς τὰς ἀγρίας ὅμως ταύτας καὶ ἀδα-
μάστους φύσεις ἐπέρχεται τόσον συντό-
μως ἡ ὕψις, ὅσον καὶ ἡ ἔξαψις, ὅπως
καὶ εἰς τὸν περικαλύπτοντα τὰς χώρας
ταύτας οὐρανὸν ἡ αἰθρία διαναδέχεται
τὴν καταγιγίδα.

Τοιαύτην μεταβολὴν ἐπέφερον εἰς τὰ
αἰσθήματα τοῦ Ρωμαίου ἡ ἐξέγερσις καὶ
ἡ ἀντίστασις αὐτῆ τῆς θυγατρὸς του,
ὥστε ἀμέσως ἐπέστη. Δάκρυα ἀνέβλυσαν
εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του· ἔρριψε μακρὰν
τὴν ράβδον καὶ ἐναγκαλισθεὶς αὐτὴν θερ-
μῶς:

— Ἐχεις δίκαιον, τῆ λέγει, ναί, ἔχεις
δίκαιον, μὴ παρεξηγῆς τὴν ὀργὴν τοῦ ἀ-
γαπητοῦ σου πατρός. Ἄν τὸ ἔπραξεν ἀν-
τό, ὅπως λέγεις, τότε βεβαίως δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλη εὐγενέστερον πάλλουσα καρδιά.
Καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ ἀρνηθῶ τὴν
χειρὰ σου εἰς ἀνδρα ὡς αὐτόν. Ἄλλὰ
τοῦτο θὰ ἐγίνετο, ἐὰν δὲν ἦτο ἐχθρὸς
μας· ἀλλὰ εἶνε . . . εἶνε, Φελιτσιτὰ, καὶ
αὔριον, ἴσως θὰ ἀναγκασθῆς νὰ πολεμή-
σῃς ἐναντίον του. Δὲν σὲ γνωρίζεις, καθὼς
τὸ ὄνομά σου, καὶ ὅταν τὸ μάθῃ; Νομί-
ζεις, ἀθῶό μου παιδί, ὅτι ἠμπορεῖ αὐτός,

Ἑλβετός ἀξιωματικός, νὰ ἔλθῃ εἰς ἐμὲ,
τὸν Ρωμαῖον τὸν ὀχλαγωγόν, καὶ νὰ ζη-
τήσῃ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου; Δὲν
ἠμπορεῖ δὲν τὸ θέλει· ἀλλὰ καὶ ἂν τὸ
ἤθελε, δὲν τολμᾷ. Ἀμέσως θὰ ἔχανε τὸν
βαθμὸν του, καὶ θὰ ἀπυθεῖτο ἀπὸ τοὺς
συναδέλφους του. Ἐπειτα καὶ σὺ μόνη,
Φελιτσιτὰ, σὺ ἡ ἰδίᾳ, ἠμπορεῖς νὰ λησμο-
νήσῃς ὅτι εἶσαι παιδί μου; Παιδί τοῦ ἀν-
θρώπου ἐκείνου, εἰς τοῦ ὁποῖου τὸ νεῦμα ἀ-
ἀναπαύεται ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ μας,
τῶν συμπατριωτῶν σου, τῶν ἀδελφῶν
σου; Φελιτσιτὰ, κύτταξέ με, ἀνήκεις εἰς
τὸν λαόν σου, ἢ δὲν ἀνήκεις; εἶσαι παι-
δί μου ἢ ὄχι; Νὰ φύγῃς, μοὶ εἶπες; νὰ
τὸν ἀκολουθήσῃς, ὅπου ἐκεῖνος θέλει!
ὦ! ὄχι, Φελιτσιτὰ, ὄχι· σκέψου ὅτι εἰς
τὸ κίνημα αὐτὸ ἔγκειται ἡ ὑπόληψις
μου, ἡ ζωὴ μου· καὶ ἔπειτα τί ἀποθάρ-
ρυνσις διὰ τοὺς δυστυχεῖς μας φίλους, οἱ
ὁποῖοι ἔχουν εἰς ἐμὲ ἀπεριόριστον ἐμπι-
στοσύνην! καὶ οἱ ὁποῖοι ἐν μόνον μου
νεῦμα περιμένουν, διὰ νὰ ἐγκαταλείψουν
περιουσίαν, γυναῖκα, τὰ πάντα, καὶ νὰ
ριφθοῦν εἰς τὴν φωτιὰν πρὸς ὑπεράσπισιν
τῆς ἀγαπητῆς μας πατρίδος! Ὅχι, Φελι-
τσιτὰ, δὲν θὰ σὲ ἀφήσῃ ἡ καρδιά σου,
τὸ φίλτρον πρὸς τὸν γέροντα πατέρα σου!
Ἄπὸ σέ, λοιπὸν, ἀπὸ ὅ,τι μέλλεις νὰ μοὶ
ἀπαντήσῃς ἐξαρτῶνται τόσα καὶ τόσα
καὶ ὡς ἐκ περισσοῦ ἡ ζωὴ τοῦ δυστυχῆ
πατρός σου· ἐὰν ἡ λέξις αὕτη ἦνε «προ-
δοσία» ὦ τότε ἀστραπηδὸν θὰ διαδοθῆ
εἰς τὸν τυφλὸν ὄχλον· ἀμα οὗτος μάθη
ὅτι ἡ κόρη τοῦ Ρωμαίου ἔφυγε μὲ ἕνα
ἐχθρὸν, ἀμέσως θὰ μὲ ἐκλάβουν ὡς ἐπιόρ-
κον καὶ θὰ μὲ διώξουν ὡς ἀχρεῖτον προδό-
την! καὶ τότε . . . τίποτε ἄλλο δὲν μοὶ μέ-
νει παρὰ νὰ φύγω. . . νὰ ὑπάγω εἰς τὴν
ἄκραν τοῦ κόσμου, ὅπου εἶνε ἀγνωστος
ἡ Σικελία καὶ ὅπου δὲν ἐπάτησεν ἀκόμη
τὸ ποδᾶρι τοῦ σικελιοῦ! . . .

Ταῦτα ἔλεγεν ὁ Ρωμαῖος καὶ πλεῖστα
ἄλλα ὅσα ὑπηγόρευεν αὐτῷ ἡ θερμότης
φαντασίας.

Ἀτενῶς προσβλέπουσα αὐτὸν ἡ Φελι-
τσιτὰ καὶ ἀκίνητος ἤκουσε τοὺς λόγους
του· κατέστη ὡχρὰ ὡς πτώμα· ἐκάλυψε
διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον, διότι ἐνό-
μισεν ὅτι ἄβυσσος ἀνοίγεται πρὸ τῶν
ποδῶν της . . . καὶ ὅμως ὁ πατὴρ της εἶχε
δίκαιον, διότι καὶ ἡ ἰδίᾳ πολλαῖς τὰς ἰ-
δέας ταύτας τοῦ πατρός της παρεδέχθη
ὡς ὀρθάς.

Πῶς ἠδύνατο λοιπὸν ἤδη νὰ τῷ ἀντι-
τεῖνῃ;

Τρέμουσα ἐδράξατο τῶν χειρῶν τοῦ
πατρός της καὶ εἰς ἄκρον συγκινημένη
ἔρριφθη εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ.

— Ὅχι! ὄχι! ἐφώνησε κλαυθμηρίζουσα
δὲν θέλω νὰ γίνω αἰτία τῶσων κακῶν!

Ἐπὶ πολὺ ἔμειναν οὕτω τρυφερῶς ἐν-
ηγκαλισμένοι· ἔξωθεν ἠκούοντο τὰ βή-
ματα τῆς Νίνας· ἐφαίνετο πλησιάζουσα
ἵνα ἀκοῖσῃ τί συνέβαιναν ἐπὶ τὴν ὥ-
ραν μεταξὺ τοῦ πατρός καὶ τῆς κόρης.

— Φελιτσιτὰ! ἤρξατο τέλος ὁ Ρω-
μαῖος, ἐν ᾧ ἡ φωνὴ του ἔτρεμεν ἐκ συγ-
κινήσεως, παιδί μου . . . σὲ εὐχαριστῶ. Τὸ

ἠλπιζα· ποτὲ δὲν ἀμφέβαλλα ὅτι ἡ καρ-
διά σου πάλαι γενναίως ἐντὸς τοῦ τρυ-
φεροῦ σου στήθους, ἀλλὰ ἐδῶ δὲν εἶνε
δυνατὸν νὰ μείνῃ πλέον· ἔλα, θὰ ὑπάγω-
μεν ὁμοῦ εἰς τὴν πόλιν . . . πλησίον τοῦ πα-
τρός σου. Ἐκεῖ εἶνε ἡ θέσις σου, διότι
ἐὰν μείνῃς ἐδῶ, πολὺ πιθανὸν νὰ ἐπιστρέ-
ψῃ, νὰ σὲ ζητήσῃ, καὶ σὺ δὲν πρέπει νὰ
τὸν ἐπανιδῆς πλέον!

Σκοτοδινιώσα ἤγειρε τὸ βλέμμα ἡ Φε-
λιτσιτὰ ἀνακράζουσα:

— Ποτέ; πατέρα, ποτέ;

— Λάβε θάρρος, κόρη μου! θυσίασον
τὴν καρδίαν σου εἰς τὴν πατρίδα· τὴν
θυσίαν αὐτὴν τὴν ἀπαιτεῖ ἡ δυστυχῆς
πατρίς σου, καὶ ἡ ὑπόληψις τοῦ ἀγαπῶν-
τός σε πατρός· εἰς ἐκεῖνον ὅμως, ὁ ὁποῖος
τόσον εὐγενῶς καὶ ἀνδρείως ἔσωσε τὴν
ζωὴν τῆς κόρης μου, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ
χρεωστῶ αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην.— Ἀλλὰ
τίποτε πλέον, μὲ ἀκοῦς; — ἄβυσσος μᾶς
χωρίζει—εἶνε ἐχθρὸς μας καὶ αὐτὸ μὴ τὸ
λησμονήσῃς, Φελιτσιτὰ!

Κατάκοπος ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ
τὴν ὠραίαν κεφαλὴν της.

— Νὰ τώρα, ἐπιθύρσις, κλαίουσα εἶμαι
ἐτοιμος, σὲ ἀκολουθῶ. . . ἀλλὰ μοῦ ὑπό-
σχουσαι . . .

— Ὁμίλει παιδί μου!

— Πρέπει νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι θὰ
ἦνε σεβαστὴ ἡ ζωὴ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἔ-
σωσε τὴν Φελιτσιτὰ σου! ἐπιθύρσις ἀνα-
λογιζομένη τὸν ἐπικείμενον ἀγῶνα.

— Μείνε ἤσυχος, κόρη μου! τίποτε μὴ
φοβᾶσαι δι' ἐκεῖνον· ὁ Ρωμαῖος καλλίτε-
ρον ἀπὸ κάθε ἄλλον ἐννοεῖ τὰ καθήκοντα,
τὰ ὁποῖα τοῦ ἐπιβάλλει ἡ εὐγνωμοσύνη!
Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἐγκατέλειψε τὴν ἐν
Βαδιάτσα οἰκίαν του.

Στρέψαντες γυνίαν τινὰ βράχου, παρε-
τήρησαν τὸν δυστυχῆ φρὰ Σεραφῖνον, ὅς-
τις ἄσμενος προσεπαθεῖ· νὰ καθάρσῃ τὸ
ὑπόλοιπον τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ χῶμα
καὶ τὰς πέτρας· μόλις τοὺς ἀντελήφθη
ἐκεῖνος καὶ ἐχαίρετισεν αὐτοὺς προσηνέ-
στατα· ἡ Φελιτσιτὰ ὅμως δὲν ἐτόλμησε
νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα πρὸς τὸν τόπον ἐ-
κεῖνον, ὅστις ἦτο δι' αὐτὴν πλήρης γλυ-
κειῶν ἀναμνήσεων. Φοβερὰ πάλιν αἰσθη-
μάτων συνεκροτεῖτο κατὰ τὴν στιγμὴν
ἐκείνην ἐν τῇ ψυχῇ της. Ἡ ὑπόσχεσις, ἣν
ἔδωκεν εἰς τὸν πατέρα της ἀφ' ἐνός, καὶ
ὁ φοβερός ἔρωσ ἀφ' ἑτέρου, ὃν ἐμεγεθύονον
ὑποθάλλουσαι αἱ φλόγες τοῦ κοχλάζοντος
σικελικοῦ αἵματός της, λίαν ἐπάρτατον
αὐτὴν.

.....

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀμαξία τοῦ Ρω-
μαίου διέσχισε τὰς ὁδοὺς τῆς Μεσσήνης,
μεταξὺ τῶν ἐρειπίων, τῶν περικυκλούντων
τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν τοῦ Ρωμαίου, ἀντή-
χει τὸ θλιβερὸν βῆμα τοῦ ἵππου τοῦ Ἐ-
καρτ.

— Ἐ! γιὰ ποῦ κύρ λοχαγέ, διέκοψεν
ἡ ἔρρινος φωνὴ τοῦ φρὰ Σεραφῖνου, τὸ ὀ-
νειροπόλημα τοῦ νεαροῦ λοχαγοῦ.

— Τὸ σπῖτι εἶνε ἄδειο· μόλις πρὸ ὀ-
λίγου ἔφυγεν ὁ Ρωμαῖος μὲ τὴν θυγατέρα
του διὰ τὴν πόλιν· τὴν κόρην δηλαδὴ,

της οποίας χθές έσώσατε τήν ζωήν! Ξ! ο Θεός δέν θά τὸ λησμονήσῃ, σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

— Ρωμαῖος; Τί ὄνομα εἶναι αὐτό; ἀνέκραξεν ὁ Ἐκαρτ διακόψας ἀποτόμως τὸν δρόμον τοῦ ἵππου του. Ὁ Ρωμαῖος; Τί θέλεις νὰ 'πῆς μὲ αὐτό, καλὲ μοναχέ;

— Τί θέλω νὰ 'πῶ; πῶς! δέν εἶναι αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὀχλαγωγοῦ εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ οἰκία αὕτη;

— Καὶ τότε λοιπὸν ἡ Φελιτσιτά εἶνε θυγάτηρ...

— Καὶ δέν τῷξευρες αὐτό, κύρ λοχαγέ! Χθές δέν έσώσατε καμμίαν ἄλλην παρὰ τήν θυγατέρα τοῦ Ρωμαῖου τοῦ ὀχλαγωγοῦ τῆς Μεσσήνης...

Τοῦ δυστυχοῦς καλογήρου ἡ λέξις ἐξέπνευσεν εἰς τὸ στόμα. Διατί ἄρα γε οἱ λόγοι ἐνεποίησαν τόσῃ ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἀξιωματικόν; Αὐτὸς μετέβαλλεν ὄψιν. Τί ἄρα γε συνέβαινε;

Ταῦτα σκεπτόμενος ὁ καλὸς μοναχός, παρετήρει ἀκίνητος τὸν Ἐκαρτ, εἰς δὲν ἐπῆλθε παραδόξος μεταβολή. Εἰς τὸ πρόσωπόν του διεχύθη ὠχρότης θανάτου ἐφάνετο θέλων νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ δέν ἠδύνατο νὰ ἐκστομίσῃ λέξιν. Καὶ τήν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην τὰ δὲ ἡνία ἐντελῶς ἐγκαταλείψας, ἔστρεψε πρὸς τὴν Μεσσήνην ἀφίνων τὸν πιστόν του Πήγασσον νὰ ἐκλέξῃ τὸν καλλίτερον πρὸς τοῦτο δρόμον.

ΙΔ'

Πρὸς τὸ νότιον μέρος τῆς πόλεως, μακρὰν πολὺ τῶν τελευταίων οἰκιῶν, κεῖται ἐπὶ τινος ἀποκρήνου βράχου, ὅστις ὑπέρεκειται τῆς θαλάσσης, ὑπὸ ἄλσους ἐλαιῶν καὶ ἀγρίων αἰμασιῶν κάκτου καὶ ἀθανάτου κεκρυμμένον ἀρχαῖον καὶ ἐτοιμόρροπον ερείπιον νορμανδικοῦ τινος πύργου. Πρὸ πολλῶν αἰῶνων εἶχεν οὗτος κτισθῆ ὑπὸ τῶν κατοικούντων τὴν νῆσον ἵπποτῶν ὡς προπύργιον κατὰ τῶν τολμηρῶν Σαρακηνῶν πειρατῶν, οἵτινες ἀφρόδως ἐλυμαίνοντο τὴν νῆσον, νῦν ὅμως δέν ἐχρησίμευεν ἢ ὡς κατοικία γλαυκῶν καὶ παντοίων ἄλλων ὀρνέων.

Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πύργου τούτου ἔφερε στενὸν καὶ ἐπικίνδυνον μονοπάτιον πλήρες ἀκανθῶν, προσιτὸν μόνον εἰς τὰς ἀγρίας γαλᾶς καὶ τὰς ἀλώπεκας· διότι, ἐκτὸς τούτων οὐδέποτε ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ ἐκεῖ ἀνθρώπινον πλάσμα.

Τὴν νύκτα ὅμως ταύτην, ἥτις ἠκολούθησε τὰ προηγηθέντα γεγονότα, ἐπεκράτει ἐντὸς τοῦ πύργου τούτου ζωηρὰ κίνησις· εἰς τὸ στόμιον τῆς ὑψηλῆς θολωτῆς θύρας, εἰς ἣν ἔφερον ἡ ἠρειπωμένη κρεμαστὴ γέφυρα, ἐφύλαττεν δμιλος ἀνδρῶν, δὲν ἀμυδρῶς ἐφώτιζε τὸ διὰ τῶν νεφῶν ἀσθενῶς φθάνον φῶς τῆς σελήνης· ἐντὸς ὅμως, ἐπὶ ἀσφαλοῦς ὑψώματος, εἶχον συναχθῆ τέσσαρες πέντε ἄνδρες, οἵτινες ὠμίλουν χαμηλοφῶνως πρὸς ἀλλήλους.

— Ἡ περίστασις εἶναι καταλληλοτάτη, ἔλεγεν ὁ εἰς τούτων. Ὁ Σαλβατόρος ἔχει δίκαιον· ὡς εἰς μόνος θά ἐγερεθῇ

ὁ ὄχλος, ἀρκεῖ νὰ μάθῃ ὅτι ἐλθετὸς ἀξιωματικὸς ἠτίμασε σικελὴν κόρην· θά εὐρωμεν δὲ τρόπον νὰ ρίψωμεν τὴν εὐθύνην ἀμέσως εἰς τοὺς Νεαπολιτανούς!

— Ποῖος σοῦ τὸ εἶπε, πατέρα; εἶσαι βέβαιος ὅτι δέν σὲ ἠπάτησαν; ἐγὼ μόνος εἶμαι, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ ἐνδιαφέρωμαι περισσότερο, διότι εἰς ἐμὲ ἀντανάκλαξ ἡ προσβολή, ἐπομένως εἰς ἐμὲ ἀνήκει ἡ ἐκδίκησις!

— Ἀντωνῖνε! τῷ ἀπήνητησεν ὁ Σαλβατόρος· μὴ φοβᾶσαι καὶ ἔξέρω τί λέγεις· μοὶ τὸ ἐνεπιστεύθη ὁ ἀββᾶς Σκαλιόνι, ὁ ὁποῖος ἦτο αὐτόπτης μάρτυς, καθ' ὅτι διαμένει πρὸ καιροῦ εἰς Βαδιάτσαν. Ὁ ἐπίσκοπος τὸν ἔστειλεν ἐκεῖ νὰ ἐξαγγίσις τίς οἶδε ποῖαν ἀμαρτίαν του, σημερον δὲ τὸ πρῶτὸ ὠμίλησε μὲ τὸν ἀξιωματικόν, ὁ ὁποῖος ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ Ρωμαῖου!

— Κατὰρ! ἀναθεματισμέναι γυναῖκες! ἄχ! ἐγὼ εἶμαι· γιὰ σὰς· σὰς ὑπόσχομαι νὰ ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος αἰμόφυρτος ἐπὶ τῆς Μεσσήνης!

— Πολὺ καλὰ διὰ σὰς, ἐπρόσθεσεν ἕτερος τις ἐκ τῶν τοῦ ὀμίλου, ἀλλὰ πότε θά δοθῇ τὸ σημεῖον τῆς ἐξεγέρσεως; ὠμίλει Σαλβατόρος, τί ἀπεφασίσθη;

— Ἀκούστέ με! ἤρχισεν ὁ ἐρωτηθεῖς. Καὶ πλησιάζας περισσότερο πρὸς τοὺς ἄλλους.

— Ἀπεφασίσθη νὰ εἰμεθα ἔτοιμοι διὰ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῶν Ἀπόκρεω, εἶπε. Κατὰ τὴν Κυριακὴν αὐτὴν ἡ κόμησσα τοῦ Σελλαμάρε θά προσκαλέσῃ ὡς συνήθως εἰς τὸ μέγαρόν της, τὸ ὁποῖον ὅλοι γνωρίζετε, ὅλους τοὺς ἀριστοκρατικούς, τοὺς Νεαπολίτας καὶ τοὺς Ἑλβετοὺς εἰς χορὸν· ὅτι θά γείνη, ἐκεῖ θά ἀρχίσῃ. Ἀπὸ ἐκεῖ θά δοθῇ τὸ σημεῖον. — Ἀκούστε καλὰ καὶ μὴ λησμονήσητε ὅ,τι θά σὰς εἶπω. Κατὰ παλαιὸν ἔθιμον περιφέρεται ἀφ' οὗ κτυπήσῃ μεσάνυκτα, εἰς τὰς ὁδοὺς ὁ νεκρὸς τῶν Ἀπόκρεω! καὶ ἔπειτα μετὰ πομπῆς βυθίζεται ὁ ἀχύρινος νεκρὸς εἰς τὴν θάλασσαν. — Λοιπὸν ἐὰν ὁ νεκρὸς φέρῃ στολὴν Ἑλβετοῦ ἀξιωματικοῦ, τότε θά 'πῆ ὅτι ἠγγικεν ἡ ὥρα καὶ τὸ χάραγμα θά ἐξορμήσῃ ὁ ὠπλισμένος ὄχλος ἐναντίον τῶν δυναστῶν του. Ἐὰν ὅμως αὐτὸ δέν συμβῆ, θά εἶπῃ ὅτι συνέβη προδοσία· κανεὶς δέν θά κινήσῃ, οὔτε θά ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ τὴν ἐπομένην συναζόνται ἐδῶ οἱ ὀχλαγωγοὶ καὶ συσκέπτονται περὶ τοῦ πρακτέου.

— Τὰ ἔξέρει αὐτὰ ὁ Ρωμαῖος;

— Ἄν δὲ τὰ ἔξέρῃ αὐριον θά τὰ μάθῃ!

— Ἐύρεις ὅ,τι συμβαίνει μὲ τὴν κόρην του;

— Ἀπόψε ἐμβῆκε μαζύ της εἰς τὴν πόλιν καὶ μὲ εἴηται, ἀλλὰ δέν μὲ συνήνητησε!

Ἠγέρθη καὶ χαιρετῶν τὸν υἱὸν του, — Ἀντωνῖνο! τῷ λέγει, σὺ βεβαίως θά μείνης ἐδῶ κρυμμένος!

— Χμ! αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ, ἂν καὶ μὲ αὐτὴν τὴν μετεμφίσειν εὐκόλως ἠμπο-

ροῦσα νὰ περιπλανηθῶ εἰς τὸ πλῆθος τῶν προσωποδοφῶν! Θά ἰδῶ, διότι μὲ αὐτὸ τὸ ρᾶσο τίποτε δέν μὲ ἐμποδίζει νὰ βοηθήσω τοὺς ἀδελφούς μου νὰ θάψουν τὴν Ἀπάκρεω. Σεῖς ἐσκέφθητε ἀρετὰ διὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους. Ἀφήστέ με τώρα νὰ πάγω καὶ ἐγὼ νὰ σκεφθῶ διὰ τὰς ἰδικὰς μου.

Σιωπηλοὶ πάντοτε διελύθησαν.

— Πήγαινε λοιπὸν, ἐφώναζεν ὁ Σαλβατόρος εἰς τὸν ἤδη μακρὰν υἱὸν του, ἀλλὰ αὐριον εἰς τὴν ἰδίαν ὥραν μὴ λείψης νὰ εὐρεθῆς ἐδῶ! ἀκούς;

Ἡ πόλις ὅλη, προπάντων δὲ αἱ ἀριστοκρατικώτεροι καὶ ἀρχαιότεροι συνοικίαι ἀντήχουν ὑπὸ τῶν τρελλῶν κρότων τῶν Ἀπόκρεω· τὰ καπηλεῖα, τὰ καφενεῖα καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ διὰ τὴν ἀνωτέραν κοινωνίαν προωρισμένα Club ἔβριθον εὐθύμων καὶ θορυβούντων προσωποδοφῶν· πρὸ ἐνὸς καπηλίου, ὅπερ ἔγεμε καπνοῦ καὶ οἰνοβαρῶν πελατῶν, ἴστατο κεκυφῶς δομινικανὸς τις μοναχός· ἦτο οὗτος μετημφισμένος ἢ ἀπλῶς περιδιαβάζων ἀδελφός; Ὅσον ἀφορᾷ τὸ δεύτερον, ὀλίγον θά τὸ ἐπίστευέ τις, ἐὰν ἔβλεπε τὸ ζωηρὸν καὶ πονηρὸν του βλέμμα, ὅπερ ἀνήσυχον ἐξήταζε τοὺς διαφόρους ὀμίλους. Κίνημα εὐχαριστήσεως διέφυγε τὴν στιγμὴν ταύτην τοῦ μοναχοῦ· προφανῶς ἠῦρεν ὅ,τι ἐζήτηι, διότι ἀμέσως νέος τις μετημφισμένος εἰς ἐνετὸν λεμβοῦχον ἠγέρθη καὶ τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὸ σκοτεινότερον μέρος τῆς ὁδοῦ.

— Πῶς ἔτυχε αὐτὸ Ἀντωνῖνε! τῷ λέγει ὁ νεωστὶ ἐλθὼν, τί γυρεύεις σὺ ἐδῶ;

— Σὲ χρειάζομαι! ἀλλὰ ὄχι μόνον αὐτὸ· πόσους ἔχεις εἰς τὰν διάθεσίν σου;

— Ὅσους θέλεις, ἀλλὰ τί τρέχει;

— Ὅ,τι τρέχει εἶναι σπουδαῖον καὶ... πρέπει ἀμέσως νὰ γίνη.

— Ἔστω, μείνε ἡσυχος δι' αὐτό, ἀλλὰ ποῖον;

— Ἐνας Ἑλβετὸς ἀξιωματικὸς ἀτίμασε τὴν ἀρραβωνιαστικὴν μου.

— Τί; τὴν Φελιτσιτά;

— Ναί, τὴν ἰδίαν· πρέπει νὰ λείψῃ πόσα θέλεις;

— Τὸ ὄνομά του;

— Ἐκαρτ φὸν Χάτβιλ!

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀκούσας ὁ Γιάκοπος ἔκαμε κίνημα ἐκπλήξεως καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος μηχανικῶς δὲ ἀνήγειρε τὸ ἄκρον τοῦ λεπτοῦ μύστακός του.

— Χμ! τί νὰ σοῦ 'πῶ, πολλὰς δουλιές φαίνεται νὰ ἔχῃ αὐτὸς ὁ φίλος, γιὰτι δέν εἶναι ὁ πρῶτος...

— Τί τὸν κυνηγᾷ καὶ ἄλλος;

— Ἀπάνω κάτω! αἰφνης ἓνας ἀββᾶς μου προεπλήρωσε διακόσια δουκάτα καὶ...

— Πῶς! ἓνας ἀββᾶς; μήπως λέγεται Σκαλιόνι; ὦ, τότε αὐτὸ τὸ πεσκέσι σοῦ ἔρχεται ἀναμφιβόλως ἀπὸ τὴν κόμησσαν τοῦ Σελλαμάρε! Ἐ! ἐμάντευσα;

— Ὅσο γι' αὐτὸ δέν ξέρω, τὰ ὀνόματα ποτὲ δέν τὰ λέμε! καὶ συγχρόνως ἐγέλα πονηρῶς, ἔπειτα ὀρισμένως δέν μὰς εἶπε· μὰς καπάρωσε μόνον γιὰ τὴν τελευταίαν νύκτα τῶν Ἀπόκρεω — καὶ τότε

θὰ μὰς ἴπῃ τί ἔχει νὰ γίνη — πολὺ πιθανόν ἢ ἐντολή του νὰ ἦναι ἴσάν τὴν δική σου ἴσως πάλιν καὶ νὰ μὴν ἦναι!

— Λοιπὸν δὲν με ἐνδιαφέρει αὐτό· ἀπὸ ἐμὲ δὲν ἔχεις νὰ ἀκούσης παρὰ θάνατον ἀκούς; ἀλλὰ ὑπὸ μίαν συμφωνίαν· θὰ γίνη ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου· με ἐννοεῖς;

— Ἔστω, τίποτε δύσκολον· θὰ πληρώσης ἀμέσως;

— Τὰ μισὰ, καὶ τὸ ἐπίλοιπον ἀφ' οὗ γίνῃ ἡ δουλειά.

Ὁ μοναχὸς ἤγειρε τὸ ράσον του καὶ ἐξαγαγὼν βαρὺν δερμάτινον βαλάντιον ἐναπέθεσεν εἰς τὴν τρέμουσαν χεῖρα τοῦ δολοφόνου πολλὰ ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ νομίσματα.

— Ἐ! Ἀντωνίνο, τῷ λέγει ὁ Γιάκοπος ἐνῶ ἐμέτρα, κάτι πολὺ γλήγορα μοῦ ἔγινες πλούσιος; μήπως δι' αὐτὸ μοῦ κρύβεσαι κάμποσες μέραις ἀπὸ τὰ λημέρια μας;

— Σώπα ἀχρεῖ! δὲν σοῦ μοιάζω!

— Ὅχι δά, κανάρι μου, μὴ θυμῶνεις καὶ χαλᾶς τὸ αἷμά σου· ἀστειεύομαι, τῷ ἀπήτησεν ἐν ᾧ τοῦ ἔτυπτε φιλικῶς τὸν ὄμον.

— Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ πῶ, τὸ κτύπημά του ἦταν σάν ψεύτικος παρὰς μαρκησίου καὶ ἀληθινὸ ἀσπῆμι δικηγόρου· ἔξυρεις, κάτι ἔξυρούμε ἐμεῖς ἀπ' αὐτά. Χα! χα! Καὶ γελῶν ἔκρυψε τὰ νομίσματα.

— Λοιπὸν λέγε, πότε, πῶς καὶ πού;

Ὁ Ἀντωνίνος ἐφαίνετο σκεπτόμενος.

— Μὰ τί νὰ θέλῃ αὐτὸς ὁ ἀββάς, ἤρχιζε τέλος, δὲν θέλω νὰ ἔχω τὴν ἴδια δουλειὰ μὲ παπάδες, κάνε μου τὴν χάριν ἄφες τον ὡς πού νὰ τελειώσω ἐγὼ μὲ τὸν λοχαγόν!

— Ἀ νά, ἐδῶ εἴμεθα τώρα! τί λές, μπάρμπα, τί μοῦ τὸ λές ἐμέ; ὁ λοχαγὸς θὰ ἦναι στὸ χορὸ τῆς κομῆσης, ἐκεῖ βράστον, καί... τώρα περιμένεις νὰ σέ διδάξω; Πότε ἀκριβῶς εἶνε ὁ χορὸς;

— Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, δηλαδὴ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν.

— Θαυμάσια! ἀλλὰ ὁ ἀββάς πού σκοπεύει νὰ τοῦ τὴν φτειάσῃ;

— Κατάλαβα πῶς με πῆρες γιὰ κοροῦδο, ἀφ' οὗ λοιπὸν θές... τί νὰ σοῦ πῶ, δῶσε πενήντα δουκάτα πάρα πάνω ἀπὸ τὸν ἀββά καὶ σοῦ λέγω ὅ,τι θές· ἐντοσοῦτῳ, ἐπειδὴ σὲ ἀγαπῶ νὰ—καὶ ποῖος ἔμπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς μασκαράδες νὰ μπουῦν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου τῶν Σελλαμάρε γιὰ νὰ ἀκούσουν, λίγη μουσική;

Ταῦτα εἰπὼν ἐχαιρέτισε καὶ ἐν ᾧ ἠτοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ,

— Γιάκοπε! φωνάζει ὁ Ἀντωνίνος, πότε θὰ σὲ ἀνταμώσω αὐριον;

— Πάντοτε τὴν ἴδιαν ὥραν καὶ εἰς τὸ ἴδιον μέρος, μόνον μὴν τὰ χάσης, ἂν ἀντὶ τοῦ γονδολιέρῃ ἴθις κανένα καπουτσινο. Καὶ ἀπῆλθον.

— Ἅγιε Ρόκκο! ἐψιθύριζεν ἀπερχόμενος ὁ Γιάκοπος, εἶναι ἐχθρὸς τῆς ἐκκλησίας ὅστις οὐδέποτε ἐκλινε γόνυ πρὸ τοῦ βωμοῦ σου· βοήθησε τὸ χέρι μου νὰ τὸν σφάξῃ καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ ἀνάψω λαμπάδα μεγαλειότερη ἀπὸ τὸ μύθη

μου· ἔπειτα δὲν τὸ κάνω ἴγῳ· τὸ κάνει ὁ ἀββάς σου καὶ ἐκείνη ἡ κόρη σου πού σὲ καταφόρτωσε χρυσάφια καὶ λαμπάδες· σ' αὐτοὺς τὸ κρῖμα καὶ βόηθά με.

Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν προηγεῖτο τῶν συνήθων πράξεων του, ἡ προκαταρκτικὴ αὐτῆς δέησις τοῦ δολοφόνου Σικελοῦ· ἐπ' αὐτῆς στηριζόμενος καὶ ἐπὶ τῆς λαμπάδος, δι' ἣς ἠλπίζε νὰ μετριάσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ προστάτου ἀγίου του, δὲν τὸν ἐτάραττεν, ἐὰν ἐπαναλάμβανε τρεῖς τῆς ἡμέρας τὸ ἄτιμον ἐπάγγελμά του.

Ἐν ᾧ ταῦτα διεπράττοντο, ὀπισθεν τῶν τειχῶν τοῦ φρουρίου ἰστάμενος ὁ Ἐκαρτ ἐπλάνα τὸ ρεμβῶδες βλέμμα του ἐπὶ τῆς σεληνοφωτιστοῦ Μεσσηνίας.

— Ἡ Φελιταῖτα ἡ θυγάτηρ τοῦ Ρωμαίου!

Αἱ λέξεις αὗται ἔμενον ἔναυλοι εἰς τὴν ἀκοὴν του καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιστροφῆς του εἰς τὸ φρούριον. Τὴν ἔχασε! Διὰ παντὸς τὴν ἔχασε! Οὐδεμίαν ἐλπίδα τῷ ἀπέμενε πλέον· καὶ ὅμως πόσον θερμότερον ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἐλκυσόμενον πρὸς τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο καὶ μελαγχολικὸν βλέμμα τῆς; Τὴν ἀναπαρίστα διὰ τῆς φαντασίας του ἐν ὅλῃ τῇ μαγεῖα τῶν θελημάτων τῆς· πῶς ἦτο δυνατόν αὐτὸς ὁ Ἐλβετὸς ἀξιωματικός, ὀρκισθεὶς πίστιν εἰς τὸν Φερδινάνδον, νὰ νυμφευθῇ τὴν Φελιταῖταν τὴν θυγατέρα τοῦ ὀχλαγωγοῦ, ὅστις πολὺ πιθανὸν αὐριον νὰ ἐξεγείρῃ τὸν ὄχλον ἐναντίον τοῦ φρουρίου; Μακρόθεν ἤρχετο μέχρις αὐτοῦ ὁ τρελλὸς ἦχος τῶν Ἀπόκρεω, ὅστις ὅμως δὲν ἔκαμνεν ἄλλο ἢ νὰ αὐξάνῃ τὴν λύπην του. Πλήρης μελαγχολίας ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐστήριξεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς. Ἡ δὲ παγερὰ νύξ ταχέως ἐξήλειψε δάκρυ, ὅπερ ἐκυλίετο ἐπὶ τῶν παρεῖων του.

[Ἐπεται συνέχεια].

A. Δ. X.

Ἐκ τοῦ ἄρτι ἐκδοθέντος ἐν Ζακύνθῳ Ἡμερολογίου τοῦ 1890 ὑπὸ τοῦ νεαροῦ κ. Νικολάου Δ. Ἐπισκοποπούλου, ἀποσπῶμεν τὸ κατωτέρω ἔργον, τὸ ὅποιον νομίζομεν δεῖ μᾶς ἀνήκει αὐτοδικαίως καὶ ὡς Ἀθηναϊκὸν διήγημα, καὶ ὡς φέρον τὴν ὑπογραφὴν τακτικοῦ συνεργάτου μας. Σ. τ. Δ.

Γ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Ἦσαν φίλοι—φίλοι τῆς στιγμῆς, συνδεθέντες ἐκ τῆς γειτνιασεως τῶν θέσεων ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς παραδόσεως καὶ ἐκ τῆς συνεγαρσίας ἐν ἐνὶ Συλλόγῳ, ἐκ τῶν ἰδρυθέντων ὑπὸ φοιτητῶν τῆς Νομικῆς. Πρωτοετείς καὶ οἱ δύο, ὀμήλικες, μὲ τὸν μύστακα μόλις ἐπανθοῦντα, ἄβροϊ κομφευόμενοι, ζωηροί, συνέσφιγγαν μετὰ πολῆς ταχύτητος τῆς γνωριμίας τῶν τοὺς τέλεσαν μίαν τὴν γνωστότερον φιλικῶν δυάδων καὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ ἐν τοῖς κέντροις καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς, ὡς ἐφείλκον μάλιστα παντοῦ τὴν προσοχὴν μὲ

τὸ ὄραϊον των ἐξωτερικόν. Εἶνε γνωστὴ ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ ἀπερισκεψία τῆς ἡλικίας των. Πολλάκις μετὰ μίαν μόνον ἡμέρας σχέσιν προσοικειοῦνται ὡς μετὰ εἰκοσιν ἐτῶν· καὶ ὅμως τίποτε δὲν γνωρίζουσι περὶ ἀλλήλων, ἐκτὸς τῆς μορφῆς καὶ τῶν τρόπων πρὸς τὰ ὅποια συμπαθοῦσιν ἀμοιβαίως, ἐκτὸς τοῦ ὀνόματός των, τετυπωμένου ἐπὶ ἐπισκεπτηρίων κομφῶν μὲ χρυσᾶς παρυφᾶς, καὶ ἐκ τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως, ἐν μέρει, ὁ μὲν ἐπαρχιώτης περὶ τοῦ ἀθηναίου, ὅτι εἶνε υἱὸς Τραπεζίτου—ὀνόματος γνωστοῦ ὅπως οὖν—ὁ δ' ἀθηναῖος περὶ τοῦ ἐπαρχιώτου ὅτι εἶνε υἱὸς μεγαλεμπόρου ἐν Σύρῳ.

Καὶ τίποτε ἄλλο. Οὔτε οἶκον γνωρίζουσι, οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φήμην, οὔτε θρύλλους, οὔτε βαθὺν χαρακτήρα, οὔτε παρελθόν, οὔτε διαγωγὴν. Καὶ ἐκμυστηρεύονται πρὸς ἀλλήλους τὰ αἰσθημάτά των, καὶ ἐμπιστεύονται εὐκόλως τὰ πάντα, καὶ εἶνε πρόθυμοι νὰ θυσιασθῶσιν ὁ εἰς ὑπὲρ τοῦ ἄλλου εἰς τὸν πρῶτον ἐνθουσιασμόν, οἱ Ὁρέσται καὶ Πυλάδαί των ἡμερῶν μας—ἀφ' οὗ οὕτω τοὺς ὀνόμαζον καὶ οἱ περὶ αὐτοὺς ὀμήλικες μὲ δόσιν τινὰ εἰρωνείας, φθονοῦντες, ἂν θέλετε, τὴν ἀποκλειστικὴν των σχέσιν.

Ἡ μεταξὺ των δύο διαφορὰ—οὐσιώδης μὲν, ἀλλὰ δυναμένη ταχέως νὰ ἐκλείψῃ—ἦτο ὅτι, ἐν ᾧ ὁ ἀθηναῖος εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐρωμένην, ὁ ἐπαρχιώτης δὲν κατώρθωσε νὰ ποικτήσῃ ἀκόμη. Καὶ ὅταν ὁ τελευταῖος παρηκολούθει τὸν φίλον του συχνα εἰς τὰς ἐρωτικὰς του ἐκδρομὰς καὶ ἐγένετο μάρτυς τῶν θριάμβων του, καὶ ἐνεθυμεῖτο τὸ εὐτυχὲς ἐρωτικὸν παρελθόν του ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, ὃ, πόσον ἐλυπεῖτο καὶ πόσῳ διακαῶς ἐπεθύμει νὰ εἶχε καὶ αὐτὸς τότε μίαν ἐρωμένην... Εἶνε τόσῳ γλυκεῖα παρένθεσις εἰς ἔρωτος εἰς τὴν ἀνίαν τῶν παραδόσεων καὶ τῶν συζητήσεων τοῦ Συλλόγου!...

«Ἀχ, καυμένη Γεῶργο, πῶς σὲ ζηλεύω!» ἔλεγε συχνὰ πρὸς τὸν Ἀλέκον· «ἄς μ'ποροῦσα κ' ἐγὼ νὰ βρῶ μιά πού νὰ μ'ἀγαπήσῃ...

— Ἄμ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε δύσκολο, σοῦ τῶπα. Ρίψε τὰ δίκτυα σου... καὶ δὲν δύνεται, κάτι θὰ κάμῃς.

— Τόσον καιρὸ παιδεύομαι καὶ τίποτα δὲν ἔπιασα ἀκόμη. Ἀτυχία πολλή· αὐτὸ τὸ κεφάλαιον.»

Τὸ παράπονον τοῦτο τοῦ Ἀλέκου ἦτο στερεότυπον δι' ἀρκετὸν χρόνον. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἐπέτυχε νὰ εὕρῃ καὶ αὐτὸς μίαν ἐρωμένην. Ἦτο εἰς καιρὸν, καθ' ὃν ὁ φίλος του ἔλειπεν, ἐκδραμῶν μετὰ τοῦ πατρὸς του καὶ ἄλλων φίλων εἰς τριήμερον κυνηγετικὴν ἐκδρομὴν ἀνά τὰ περὶχωρὰ τῶν Ἀθηνῶν. Τότε ὁ ἄλλος συνήντα καθ' ὁδὸν συχνὰ μίαν κόρην ὠχρόλευον μὲ γλυκεῖς μαύρους ὀφθαλμούς, βαδίζουσαν παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς μητρὸς τῆς καὶ ὀδηγοῦσαν λευκὸν κυνᾶριον διὰ ταινίας ἐρυθρᾶς. Τὴν ἔβλεπεν ἀγνωστον πρῶτην φοράν καὶ τὴν προσέβαλεν ἀμέσως καὶ ἀποτόμως. Ἡ κόρη, ὡς ἐὰν εὐρίσκετο εἰς τὴν ἴδιαν μετ' αὐτοῦ ὡς πρὸς